

mellem dette Syn og hendes egne urolige Følelser forvirrede hende. Det var saa ufatteligt, at denne lille, hvide og hjælpeløse Mand var Enslev, Tyrannen, som Venner og Fjender i en Meneskealder havde skælvet for, og hvis Ja og Nej endnu i hans Alderdom ejede en Magt, der styrede Folkets Skæbne.

Han vilde rejse sig op for at tage imod hende, men hun forhindrede det og bad ham blive siddende. Saa rullede hun selv en Stol frem over Gulvet og satte sig overfor ham.

„Som De ser — De finder mig halvt i *Negligée*,“ sagde han. „Min Læge tillader mig ikke at tage mod Besøg. Med Dem har jeg altsaa gjort en Undtagelse. Det er saa sjælden, jeg har den Fornøjelse at se Dem.“

„De skal ogsaa have Tak, Enslev, fordi De lod mig komme ind. Det var meget elskværdigt af Dem. Jeg har jo hørt, at De desværre igen har været upasselig.“

„Kun en Ubetydelighed. — Men jeg maa straks anmode Dem om at tilstaa mig en Begunstigelse. Vil De tillade mig at tilside-sætte Hensynet til en Dames Nærværelse og blive ved at ryge? Denne gode Cigar havde jeg lige faaet tændt, dengang De kom, og da det er den første efter tre Dages Afholdenhed, vil De forstaa — —.“

„Der behøves ingen Undskyldning. Det glæder mig, at Tobakken smager Dem. Det er jo altid det sikreste Tegn paa, at en Mand befinder sig vel.“

„De er altfor artig, Fru Abildgaard! . . . Men jeg takker Dem.“

Hans Blik og Tone gjorde Fru Bertha utryg. Hun havde undervejs forberedt sig paa, hvad hun vilde sige, men følte nu paa en Gang alting vakle. For at samle sine Tanker talte hun en Tid om ligegyldige Ting, indtil Enslev, der var bleven tavs, med eet afbrød hende.

„Skal jeg lette Dem Overgangen?“

„Hvordan mener De?“

„Jeg veed, hvorfor De er kommen her.“

„De veed det!“

„Ja. Det vil sige, jeg har gættet mig til det. Da jeg fik Deres Kort ind, var jeg straks paa det rene med, at De kom her som